

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **T. z. Z. spol. s r.o.**, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem Nám. Svobody 4, Brno, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 1. 2006, č. j. 29 Ca 47/2004 - 50

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 1. 2006, č. j. 29 Ca 47/2004 - 50 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým bylo pro nepřezkoumatelnost, spočívající v nedostatku důvodů, zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2004, č. j. 7071/03/FŘ/140, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 10. 7. 2003, č. j. 161262/03/303914/4215, kterým byla žalobci uložena povinnost zaplatit daňový nedoplatek na silniční dani na základě smlouvy o prodeji privatizovaného státního podniku.

Základním argumentem, o který krajský soud závěr o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí opřel, byla absence odůvodnění k otázce, jaký konkrétní majetek byl privatizován a žalobcem převzat a proč s tímto privatizovaným majetkem má bezprostředně souviset závazek spočívající v povinnosti zaplatit silniční daň, která byla před uskutečněním privatizace uložena jinému subjektu než žalobci. Žalovaný se dle krajského soudu nevypořádal s námitkou, že žalobce nezprivatizoval veškerý majetek S. m. p. s.p. M., neboť privatizace byla provedena ve třech fázích a žalobce byl účasten pouze jedné z nich a s námitkou, že veškeré závazky nepřecházejí bez dalšího na nabyvatele pouze části podniku.

Žalovaný dle soudu uzavřel, že podpisem smlouvy o prodeji privatizovaného majetku přešla na žalobce ze zákona povinnost převzít a vyrovnat závazky s privatizovaným majetkem, a to včetně majetku závazků vzniklých neuhrazením daňových povinností části podniku. Žalovaný rovněž poukázal na přílohu k zápisu o předání a převzetí privatizovaného majetku, kde se má nacházet seznam pohledávek a mimo jiné daňové závazky vůči státu. Tyto závěry krajský soud považoval za zcela nedostatečné vzhledem k aplikaci ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 92/1991 Sb., neboť žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí neodpověděl na otázku, zda závazek k úhradě silniční daně bezprostředně souvisí právě a jen s privatizovaným majetkem, který žalobce v rámci privatizace nabyt. Žalovaný totiž dle soudu neuvádí, zda sporný závazek figuruje v příloze k zápisu a ani z obsahu připojených správních spisů nelze tuto skutečnost dovodit.

Kasační stížností stěžovatel namítl nesprávné právní posouzení věci. Uvedl, že jím vydané rozhodnutí za nepřezkoumatelné nepovažuje, neboť z obsahového hlediska tvoří jeden celek, při jeho zpracování postupoval v souladu s ustanovením § 50 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb. a byl povinen se vypořádat se všemi námitkami, které byly v odvolání uvedeny. Protože některé námitky se v podaném odvolání překrývaly nebo na sebe úzce navazovaly, bylo k následně uvedené námitce rozšířeno odůvodnění obsahově se vztahující i k námitce předchozí. Žalobou napadené rozhodnutí tak poskytuje dostatečný skutkový rámec pro stěžovatelem uplatněnou aplikaci ustanovení § 15 zákona č. 92/1991 Sb. Žalobce nabyt do svého vlastnictví majetek privatizovaného podniku S. m. p. s.p. M. v rozsahu podepsané smlouvy a za podmínek vyplývajících ze smlouvy č. 053/99 o prodeji privatizovaného majetku uzavřené dne 8. 10. 1999. Odkázal na čl. III. této smlouvy a na zápis o předání a převzetí privatizovaného majetku podle ustanovení § 19, 20 a 21 zákona č. 92/1991 Sb. Jako příloha tohoto zápisu byla žalobci předána mimo jiné rozvaha privatizovaného majetku a z řádku 096 předmětné rozvahy vyplývá, že žalobce převzal v rámci procesu privatizace celkový závazek vůči státnímu rozpočtu ve výši 48 134 000 Kč, jehož součástí byl i k 7. 10. 1999 splatný nedoplatek na dani silniční za zdaňovací období roku 1996, 1997 a 1998, který byl řádně zaúčtován v účetnictví privatizovaného státního podniku. Podkladem pro zaúčtování pak byla přiznání státního podniku Strojírny masného průmyslu k silniční dani. Kopie daňových přiznání byly žalobci rovněž předány. Výše nedoplatku byla rovněž prokázána v dílčím inventarizačním zápise, ze kterého plyne, že ani žalobce, ani zástupce privatizovaného podniku ani Fond národního majetku nezpochybnili to, že na účtu 345/10 byla inventarizována částka silniční daně. Názor krajského soudu o tom, že je třeba se vypořádat s tím, z jakého důvodu závazek spočívající v zaplacení silniční daně bezprostředně souvisí s konkrétním majetkem, či jeho částí, který v rámci privatizace přešel na žalobce, považuje stěžovatel za nestandardní, nepřispívající ke skutkovému objasnění souzené věci a téměř neproveditelný, s ohledem na dikci ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 16/1993 Sb. Stěžovatel uzavřel, že konkrétní skutkové závěry vyplývající z obsahu rozhodnutí o odvolání jsou dostatečné ke zdůvodnění aplikace ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 92/1991 Sb.

Žalobce ve vyjádření k podané kasační stížnosti uvedl, že považuje napadený rozsudek krajského soudu za správný, žalobou napadené rozhodnutí považuje rovněž za nepřezkoumatelné.

Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že kasační stížností napadeným rozsudkem bylo shledáno žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným a kasační stížnost směřovala právě jen proti závěru soudu o jeho nepřezkoumatelnosti, mohl se Nejvyšší správní soud zabývat pouze touto otázkou, když ani krajský soud důvodnost ostatních žalobních námitek neposuzoval. Krajský soud shledal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k žalobní námitce, která vyjadřuje pochybnost, zda žalobce převzal v rámci pohledávek a závazků rovněž povinnost zaplatit daňový nedoplatek, když tato pochybnost vyplývá z toho, že na žalobce nebyl převeden veškerý majetek státního podniku.

Tato námitka se vyskytuje v podané žalobě opakovaně a sice na str. 2 bod II. podané žaloby, poté ve vazbě na tvrzení o tom, že žalobce mohl získat pouze majetek náležející ke státnímu podniku ke dni 31. 12. 1996 ve druhém odstavci str. 4 podané žaloby a konečně se objevuje v předposledním odstavci čtvrté strany podané žaloby. Tato námitka se však objevila opakovaně již v odvolání žalobce proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí (nejprve samostatně v posledním odstavci strany 3 a posléze rovněž ve vazbě na tvrzení o rozhodném termínu 31. 12. 1996 na str. 5 odvolání) .

Opakovanému uplatnění této odvolací námítky pak koresponduje i odůvodnění rozhodnutí stěžovatele o podaném odvolání. Žalovaný nejprve v úvodu čtvrté strany odůvodnění rozhodnutí o odvolání pouze stručně konstatoval, že podpisem smlouvy o privatizovaném majetku na žalobce přešla povinnost převzít a vyrovnat závazky. Takové konstatování ve vztahu k uplatněné žalobní námitce by bezpochyby dostatečné nebylo, neboť jde v podstatě o právní závěr, k němuž však není připojena žádná bližší argumentace. Stěžovatel však důvody, které jej k uvedenému závěru vedly, uvedl na jiném místě rozhodnutí o odvolání a sice v souvislosti s hodnocením důvodnosti námítky o tom, že žalobce mohl získat majetek náležející státnímu podniku ke dni 31. 12. 1996. Žalovaný odkázal na čl. III. uzavřené smlouvy, na zápis o předání a převzetí věci, na jeho přílohu v podobě seznamu pohledávek a závazků souvisejících s privatizovaným majetkem a na řádek 096 rozvahy, kde jsou daňové závazky vůči státu uvedeny.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného o podaném odvolání je ve vztahu ke znění námitek uplatněných v odvolání dostatečné. Nejprve je třeba konstatovat, že krajský soud učinil závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o odvolání s odkazem na žalobní námitku, která je svým obsahem zcela obecná, žalobce neuváděl žádné konkrétní okolnosti svědčící pro závěr o tom, že daňová pohledávka nepřešla na něj, ale případně na jiný subjekt, pouze konstatuje, že nezprivatizoval veškerý majetek a že privatizace proběhla ve třech fázích. Krajský soud však skutečnost, že žalobní námitka neobsahuje konkrétní tvrzení, jejichž důvodnost či nedůvodnost by bylo lze případně přezkoumat, nesprávně přičetl k tíži žalobou napadeného rozhodnutí.

Ve věci však nebylo třeba posoudit to, jaký konkrétní majetek byl privatizován, zda byl privatizován veškerý majetek a zda s tímto majetkem předmětná daňová povinnost bezprostředně souvisí či nikoli. Takový postup by byl ve svých důsledcích soudním přezkumem privatizačního procesu jako takového a rozhodnutí v něm učiněných, což však zákon č. 92/91 Sb. (ustanovení § 10 odst. 3) neumožňuje. Bylo třeba se zaměřit „pouze“ na to, zda na základě uzavřené smlouvy o privatizaci na žalobce přešly rovněž daňové závazky. To žalovaný učinil a svůj postup k uplatněné odvolací námitce rovněž náležitě zdůvodnil. Ani žalobce v odvolání či podané soudní žalobě nezpochybňoval skutečnost, že v souvislosti se smlouvou o privatizaci byl vyhotoven rovněž zápis o předání a převzetí privatizovaného majetku (který předpokládá čl. V. bod 1 smlouvy o privatizaci), který zástupce žalobce

podepsal a rovněž skutečnost, že zápis obsahoval přílohu, v rámci které byly převzaté daňové závazky specifikovány (to, že jako příloha zápisu byla předána žalobci mimo jiné rozvaha privatizovaného majetku vyplývá z bodu 8 zápisu). Tento závěr ostatně převzal ve svém rozhodnutí i krajský soud. Ke kterému konkrétnímu majetku se tyto daňové závazky případně vztahovaly a zda byl tento majetek na žalobce rovněž smlouvou o privatizaci převeden, není ve věci rozhodné. Podstatné je, že byl mimo jiné převeden rovněž předmětný daňový závazek.

Krajský soud rovněž konstatoval, že žalovaný neuvedl, zda sporný závazek figuruje v příloze k zápisu či v rozvaze privatizované jednotky. Takový závěr však nemá oporu v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný sice výslovně neuvedl, že příloha k zápisu předmětnou položku obsahuje, ze skutečnosti, že zápis i přílohu v odůvodnění zmínil, však bez jakýchkoli pochyb vyplývá, že tento názor žalovaný zaujal.

Lze proto uzavřít, že rozhodnutí o odvolání nelze z důvodů, pro které tak učinil krajský soud, považovat za nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud proto rozhodnutí Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud závěr o nepřezkoumatelnosti učinil ve vazbě na možnost aplikace ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 92/1991 Sb. ve vztahu k ustanovení § 45 zákona č. 337/1992 Sb. Je vhodné připomenout, že k otázce vzájemného vztahu obou ustanovení již existuje judikatura Nejvyššího správního soudu, který v rozhodnutí sp. zn. 2 Afs 181/2004 ze dne 25. 8. 2005 konstatoval, že ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, představuje zákonnou výjimku z nemožnosti smluvního přenosu daňové povinnosti podle ustanovení § 45 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Z uvedeného rozhodnutí, (které bylo uveřejněno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 712/2005 a na jehož odůvodnění Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje), bude Krajský soud při novém rozhodování ve věci vycházet. Rovněž v následném řízení posoudí důvodnost ostatních námitek, které byly v podané žalobě uplatněny a kterými se doposud nezabýval.

V novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu